

ЯН ЛЮБОС МУТАНТЪТ

Превод от полски: Мария Раева, 1988

chitanka.info

Рон и Бер седяха на горната тераса на хотелския ресторант. Двата високи, широкоплещести и тъмнокоси в първия момент оставяха усещането, че са братя. Правеше впечатление и при двамата пестеливостта на жеста и спокойното, като че ли неспособно да изразява емоции лице. Привличаха погледа закачените на кителите им тъмнографитни емблеми на Далечното земно разузнаване. Бяха едни от първите. Плочката на Рон беше с номер седем, а на Бер — с осем. Носеха ги от два дни, когато издържаха последния от многото изпити. Сегашният неколкодневен отпуск беше само кратка пауза преди подготовката за първия хиперпространствен полет с екипаж. Четирите огромни кораба с нулево-пространствена тяга вече се намираха в товарното хале на евроазиатския космодрум. Зиналите им търбуси всеки ден поглъщаха нескончаемия поток от запаси и апаратура. След това оставаха още само две контроли — обикновена и автоматична: ще проверят състоянието на корабите и на 1 март 08 година ще излетят. Плазмените двигатели ще изведат четирите гиганта на околоземна орбита, след което корабите заедно с двучленните си екипажи ще изчезнат в пространството.

Последната година Рон и Бер прекараха заедно. Като бъдещ екипаж ZP-04 трябваше да се опознаят добре. Преминаха десетки тестове за нетолерантност и постигнаха абсолютно невероятен резултат. Над 98% съгласуваност! Впрочем именно това натежа. Наистина към Бер никой нямаше възражения, беше обучаван в Центъра от самото начало, цели шест години, но Рон беше един от кадетите с по-малък стаж. Действително имаше много добри резултати, а индивидуалното обучение заличаваше разликите. Когато обаче преди една година той предложи на Бер да направят двойка, всички мислеха, че другият ще откаже. Това стана и още първите тестове показаха изключително сходство на характерите и невероятно висока степен на взаимна толерантност, а с течение на времето се оказа, че Първи в екипажа ще бъде Рон.

Подготвяха ги за всякакви ситуации, възможни и невъзможни, каквито човешкият разум можеше да измисли. Бяха двойка като другите екипажи, на които едва ли нещо би могло да попречи да постигнат набеязаната цел. Познаваха се и се разбираха прекрасно, знаеха какво могат да очакват един от друг във всеки момент.

Дългото мълчание прекъсна Рон.

— Бер, трябва да ти обясня някои неща. Не смятам, че е наложително, но отдавна съм решил да ти разкажа моята история. Данните за мен, които си получил от картотеката на Центъра, са неверни.

Преди около тридесет и пет години група учени започнала опити за създаването на идеален човек с помощта на генното инженерство. Още тогава подобни изследвания са били нелегални, поради което работели в тайна лаборатория в напуснатите сгради на автоматична ферма. Въпреки че били действително добри специалисти, дълги години нищо не подсказвало, че ще им провърви. Резултатите от експериментите били жалки, изродените чудовища будели съжаление и отвращение. Понякога им се удавало единствено да създадат дете, което да изглежда нормално. Всяко от тях имало собствена картотека, в която се отбелязвало всичко: видът генетична манипулация, периодът на инкубация и развитието на детето, средно за 2–3 години. Картотеката приключвала обикновено с бележката: „НЕГАТИВНА МУТАЦИЯ“. На практика това означавало инжекция пенекс и изгаряне на малкото телце в изградения за целта крематориум.

Обект №761 бил момче. След шест месеца живот в картотеката му се появила бележка: „ВЪЗМОЖНОСТ ЗА ПОЗИТИВНА МУТАЦИЯ“. Шестмесечният номер 761 бил чудесно развито хлапе. Вече ходел, опитвал се да говори, физически отговарял на добре развито двегодишно дете. Било решено обаче да го унищожат. Плановете предвиждали да се проучат поне няколко положителни мутации и да се пресъздадат най-добрите от тях. Даля, една от лаборантките, чула веднъж за намерението 761 да бъде премахнат. Струва ми се, че още тогава го е обичала като собствена рожба. Ужасена от възможната му смърт, тя уведомила Комисията за етика на научните изследвания за съществуването на лабораторията и използвайки бъркотията, която настъпила, когато нахлула полицията, скрила 761 в дома си. Неговото бягство — никой дори за миг не помислил, че някой е могъл да му помогне — разтревожило всички, а и най-грижливите издирвания не дали никакъв резултат. По време на разследването от страна на Комисията за етика на научните изследвания за нищо друго не се говорело, дори истинската същност на въпроса — нелегалните изследвания — минала на заден план. Както картотеката, така и показанията на учените, позволявали да се

твърди, че вече единадесетмесечният 761 е разбирал прекрасно какво се прави в лабораторията. Не е известно кой пръв заявил високо, че 761 трябва да ненавижда хората. Когато на всичко отгоре компютърът съобщил, че с помощта на използваните до момента категории, определя неговата интелигентност като неимоверно голяма, цялата Комисия за етика на научните изследвания, изглежда, с едно изключение изпаднала в паника. Решено било въпросът да се държи в тайна. Скоро след това започнали да се въвеждат масово тестове за интелигентност.

Останалата част от живите мутанти — тогава те били 34 — била взета и настанена в уединен санаториум в Алпите. Започнало бързото им измиране. До днес живеят само двама мои братя. Да, братя, защото аз съм обект номер 761. Четири месеца съм прекарал скрит в дома на Даля. След приключване на разследването Даля се преместила в Южна Америка. Брат ѝ работел там в Института за регистрация на населението. Посещавайки го на работата му, тя успяла да внесе в паметта на регистриращия компютър данните за своето дете Рон. Прибавила ми четири години, защото съм изглеждал на толкова, след това самият аз трябваше да прибавя още две години. Така че сега съм на двадесет, а не на двадесет и шест години.

Най-трудни бяха първите ми години в училище. Не можех да намеря общ език с „връстниците“ си. Имах съвсем други проблеми и интереси, техните игри ме отегчаваха. Положението не беше по-добро и по време на занятия. Уроците усвоявах неколкократно по-бързо от другите, а освен всичко друго никога нищо не съм забравял. Много се измъчвах, полагайки усилия да изчакам края на часа, без да привличам специално вниманието върху себе си. Тогава именно за пръв път се сблъсках с Тестовете. За щастие въвеждането им едва започваше и, както знаеш, бяха доста примитивни. Наистина беше предвидена възможността да се дават фалшиви отговори, но всяко снижаване на резултатите би било открито моментално от компютърния анализ. Не беше взет предвид обаче най-простият начин — липсата на отговор. Компютърът не намираше в текста противоречиви информации, сумираше точките от моите отговори и съобщаваше за много добър, но неизлизащ извън приетите норми резултат. Това беше много просто. След няколко години тестовете бяха усъвършенствани, липсата на

отговор също се тълкуваше. Това бяха вече истински състезания между мен и машината.

Когато номинално станах на осемнадесет години, получих както всички идентификатор. Това ми наложи удвоено изостряне на вниманието. До този момент можех да разчитам в случай на допусната грешка, че никой няма да ме разпознае и ще успея да избягам. Сега идентификаторът веднага щеше да помогне да ме открият. Скоро след това останах сам. При едно мое отсъствие Даля беше починала. Когато се върнах, беше късно за реанимация. Не исках да продължа да живея там. Преместих се в Месечина, тогавашната столица на Луната. Там за малко не ме откриха. Имаше катастрофа. Днес обратната страна е безопасна, но преди седем години на Луната още нямаше регистратори на присъствието, затова много късно бе забелязано продължителното отсъствие на група туристи. Аз бях на самостоятелна разходка от другата страна, когато бе обявена тревогата. Въз основа на съобщените подробности бързо пресметнах, че трябва да са някъде наблизо. Леталото, с което бяха пътували, беше паднало от доста голяма височина. Машината беше неизползваема, а хората бяха за интензивно лечение. Трябваше веднага да съобщя тяхното местоположение, но не биваше да ме разпознаят. Затова преди да се свържа с Мозъка, който ръководеше издирването, екранирах идентификатора. След като предадох данните за мястото на катастрофата, бързо се изключих и отлетях. Открих ги прекалено бързо за човек. Наистина не бях разпознат, но онези, които ме търсеха добиха увереност, че между двата милиона души, пребиваващи на Луната, се укрива обект номер 761. Стана голямо нещо. Всички мъже на възраст от 14 до 30 години бяха тествани индивидуално от Централния мозък на Луната. За мен това беше нещо съвсем ново. Отчиташе се всичко: съдържанието на отговора, времето за мислене, тонът на гласа. Датчици измерваха температурата на тялото и кръвното налягане. Спечелих този двубой. Разбрах, че мога да излъжа всеки, дори най-големия Мозък.

Тези „разпити“ вдигнаха голям шум. Никой не знаеше за какво става дума в тях, а Правителството не даваше никакви разяснения. Вероятно за да се отвлече вниманието, беше подадена информация за успешни опити с явлението хиперпространствена поносимост и за построяването на първите кораби с нулево-пространствена тяга. Маневрата беше успешна. Цялото население започна да дискутира за

възможностите, които са се открили пред Земята. Скоро след това беше открит Центърът за подготовка на Далечното земно разузнаване. За мен това беше шанс! Изискванията към кандидатите бяха толкова високи, че наистина само необикновени хора можеха да станат кадети. Сред тях бих се чувствал по-свободно, помежду ни вече не би имало такава разлика...

— А след това — продължителни пребивавания в други системи, самотна дейност, кратки отпуски на Земята. Не можех да пропусна тази възможност. Поради възрастта си трябваше да изчакам още три години; отправих молба и пристигнах в Центъра за изпити. Въпреки огромната конкуренция — хиляда кандидати, от които само десет трябваше да спечелят — атмосферата беше прекрасна.

По-нататък знаеш: изследвания, пробни тестове, отново изследвания. Първоначална селекция. Предпоследната проверка беше индивидуален тест за обща интелигентност. Наистина преминах — трябваше да премина — и през това сито, но първите девет имаха голямо преимущество пред мен. Решителна щеше да бъде проверката за физическите възможности на организма. Никой не ни даваше на нас от втората десетка никакви шансове. Деветимата кандидати отскочиха от другите много далеч, а десетият беше олимпийски шампион на лекоатлетически многобой. Тогава за втори път в живота си реших да рискувам. Исках да бъда кадет и станах. Останалото вече знаеш много добре.

— Рон, кажи защо ми разказа това?

— Първо — усмихна се той, — искам да знаеш, че мога много повече от другите хора. Колко повече — самият аз още не знам. И второ, и така вече го знаеше. Шефът ли ти каза?

— Да. Ако беше от самото начало в Центъра, щеше да знаеш, че той е мой баща. По-късно някак престанаха да говорят за това. Зарадва се, че избра мен за двойка, а кой си, ми каза вчера. Тогава след приемния изпит се ориентирал, че 761 си ти. За положителната мутация е знаел почти от началото. Преди деветнадесет години е бил член на Комисията за етика на научните изследвания.

— Чудесно е, че летим заедно.

— Разбира се, ще учудим целия свят. Остават само още две седмици.

Публикувано в сп."Наука и техника", бр.13/1988 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.